

INTERVIEW Mireille (54) neemt haar adoptie onder de loep in boek

'Vier jaar van mijn leven zijn kwijt'

Als Mireille Myung Ae Kwak (54) uit Haarlem kijkt naar het betraande gezicht van het meisje op de foto, beseft ze hoe moederziel alleen ze is geweest. Ze was vier jaar oud toen ze werd geadopteerd door Nederlandse ouders. Op 1 november presenteert ze haar boek *Verlangen naar een verloren bestaan*, waarin ze haar levensverhaal onder de loep neemt.

Elizabeth Stilma

Haarlem ■ Haar diepste wens is een gesprek in het Koreaans voeren met haar moeder. Dat ze dat ooit heeft gekund, is onwerkelijk. Op 11 maart 1975 kwam Kim Myung Ae aan op Schiphol met een van de eerste vluchten adoptiekinderen uit Zuid-Korea. Vanaf het moment dat ze met haar jongere zusje in het Nederlandse gezin werd opgenomen, heette ze Mireille.

„Vier jaar van mijn leven is uitgewist. Ik sprak Koreaans, ik at Koreaans, maar daar weet ik niks meer van.” Begin dit jaar begon ze met Koreaanse les. Haar manuscript lag klaar, dus besloot ze er vol voor te gaan.

Tranen verschijnen in haar ogen als ze vertelt hoe ontzettend moeilijk ze de taal vindt om te leren. „Iedereen zegt: 'Het komt vast wel weer naar boven. Het zit ergens in je. Je bent het niet vergeten.' Maar zo werkt het niet, hè! Er komt helemaal niks bovendien. Alles wat Koreaans is, is weg. Het is ontzettend frustrerend dat het me zoveel moeite kost.”

Taal en identiteit gaan hand in hand zo beschrijft ze in haar boek. „Met het verlies van mijn moedertaal ben ik ook een stuk van mijn identiteit kwijtgeraakt. Door de lessen hoop ik weer een stukje terug te vinden.”

Puzzelstukjes

En dat is het verhaal van haar leven. Puzzelstukjes zoeken naar wie ze is.

Zonder alles wat haar vertrouwd was, groeide ze op. De vragen die anderen ongegeneerd op haar afvuurden: Waar kom je vandaan? Weet je wie je biologische ouders zijn? Ben je al op zoek? maakten al vroeg dat ze ging nadenken over haar bestaan.

„Wie ben ik? Waarom ben ik in Nederland bij dit gezin terecht gekomen en niet bij een andere familie? Is het willekeur dat ik hier ben of zit er meer achter? Ook de twijfel over mijn adoptieverhaal werd steeds sterker.”

Mireille was met haar jongere zusje voor adoptie afgestaan omdat haar moeder was overleden en haar vader niet alleen voor hen kon zorgen. Tenminste dat was het

De enige babyfoto van Mireille.

verhaal dat haar werd verteld. Dat gegeven zorgde steeds vaker voor verwarring. „Ergens diep in mij voelde ik dat het niet klopte. Op mijn zestiende heb ik afstand genomen van dit verhaal. Ik wist zeker: mijn moeder leeft nog.”

Toch had ze geen enkel bewijs. Sterker nog, toen ze begin twintig voor het eerst naar Korea ging en een bezoek aan het kindertehuis bracht dat de adoptie had geregeld, kreeg ze bij navraag nul op het rekest. Gedesillusioneerde vertrok ze terug naar Nederland, niet wetend of ze ooit haar Koreaanse familie zou terugvinden.

Acht jaar later trok ze de stoute schoenen aan. Na twee jaar zoeken ontmoette ze in 2001 eindelijk haar moeder. Mireille had gelijk: haar moeder leefde.

„Een indringende gebeurtenis zoals de dood van een ouder, vergeet je niet als kind. Mijn ouders waren gescheiden. Mijn moeder mocht ons niet meer zien en mijn vader heeft ons naar het kindertehuis gebracht voor adoptie.”

De ontmoeting met haar biologische vader was dan ook ingewikkeld. „Van hem kreeg ik wel de enige babyfoto die ik van mezelf heb.” Met haar moeder heeft ze geregeld contact. Zij was zelfs getuige bij haar huwelijk in 2002. „Dat was fenomenaal. Dat zij in levenden lijve aanwezig was op de mooiste dag van mijn leven.”

Rouw en verlies

In 2013 volgde Mireille de opleiding Rouw en Verliesbegeleiding. „Op mijn dertigste had ik gehoord dat adoptie gepaard gaat met rouw en verlies. Je verliest je biologische ouders, taal, cultuur, voedsel. Ik wilde hier altijd iets mee doen, zodat ik andere geadopteerden zou kunnen helpen bij de 'verwerking' ervan.”

Het werd een enorme eyeopener voor haar. Tijdens de opleiding realiseerde ze zich voor het eerst dat ze bestaansrecht had. „Ik was altijd aan het pleasen. Ik paste me overal aan, nam geen ruimte in. Om plek in te kunnen nemen in de

Mireille beschrijft in haar boek de impact van

Impact van adoptie

Mireille Myung Ae Kwak (54) uit Haarlem werd in 1975 op vierjarige leeftijd geadopteerd door een Nederlands gezin. In haar boek neemt ze haar leven als geadopteerde onder de loep, om aandacht te vragen voor de impact van adoptie. Trauma, identiteitsontwikkeling, verlies en rouw, zijn thema's die ze onderzoekt en afwisselt met persoonlijke ervaringen. Het boek wordt vandaag om 15.00 uur gepresenteerd in de Bibliotheek Leidsche Rijn Centrum in Utrecht. Dan begint ook de Adoptee Awareness Month. Het boek *Verlangen naar een verloren bestaan* is te verkrijgen via www.mireillekwak.nl. Inwoners van Haarlem kunnen haar boek zonder verzendkosten kopen bij de lokale boekhandels.

„
Waarom ben ik in Nederland bij dit gezin terecht gekomen en niet bij een andere familie?

an adoptie op haar leven.

FOTO'S UNITED PHOTOS / ROB VAN WIERINGEN

maatschappij heb je een identiteit nodig.”

In het boek beschrijft ze een bijeenkomst waar de hele familie was uitgenodigd om de stamboom die een nicht van haar Nederlandse moeder had onderzocht te komen bekijken. Wat bleek, Mireille en haar zusje kwamen niet voor op de stamboom.

Bij navraag werd vermeld dat adoptiekinderen niet thuishoren in een stamboom. Ze herinnert zich hoe ze om de lieve vrede te bewaren geen scène heeft getrapt en daarbij volledig voorbij ging aan haar eigen grenzen en gevoelens.

Gevoelsherinnering

Bij haar laatste bezoek in 2016 aan haar moeder in Korea kreeg ze eindelijk antwoorden op veel vragen waar ze nog mee zat. „Ik had een gevoelsherinnering van een maaltijd waarbij alles anders werd. Ik vermoedde dat dat het moment was waarop mijn moeder aankondigde dat ze wegging. Met de hulp van een tolk heb ik het haar ge-

vraagd en ze beaamde het gelijk. Maar afscheid had ze niet genomen. Dat verklaarde waarom ik in mijn leven zo'n moeite had met afscheid nemen.”

De bevestiging van haar herinneringen hebben veel voor Mireille betekend. „Door het kennen van feiten, voelt het alsof ik controle heb en dat geeft een vorm van rust. Het heeft veel betekend voor mijn helingsproces.”

In 2017 besloot ze haar verhaal op te schrijven. In eerste instantie voor zichzelf, later ook voor anderen. Niet als aanklacht tegen haar Nederlandse ouders of andere personen, maar om aandacht te vragen voor de impact van adoptie op haar leven. Ze wil een stem zijn voor de niet gehoorde adoptieverhalen.

Dat het nog acht jaar duurde voordat het boek voor haar op tafel lag, heeft volgens Mireille alles te maken met de reis die ze nog moest maken. Ze volgde verschillende therapieën en cursussen, sprak met psychologen, deed fami-

lieopstellingen en las heel veel boeken.

„Van een onzeker, bangig meisje met een minderwaardigheidscomplex ben ik uitgegroeid tot een zelfverzekerdere vrouw. Bereid zijn tot zelfonderzoek, zelfreflectie en verantwoordelijkheid nemen, hebben mij zeker verder geholpen.”

Ze voelt en weet dat er een behoorlijke lading van haar adoptie af is. „Het zal altijd een onderdeel van me blijven, maar ik ben niet mijn adoptie. Ik ben meer dan alleen geadopteerd. Maar ik realiseer me ook dat ik nooit klaar ben met adoptie, want dat is levenslang.”

„De zin 'ik ben geadopteerd' is allesbepalend geweest voor mijn persoonlijkheid. De zoektocht naar wie ik ben, was een lange reis met heel veel hobbels. Dit is mijn persoonlijke verhaal, waarmee ik hoop andere mensen, al dan niet geadopteerd, herkenning en daarmee erkenning te geven in hun bestaan.”

”
 Het zal altijd
 een onderdeel
 van me blijven,
 maar ik ben
 niet mijn
 adoptie